

тиръ и икона обкована съ чисто сребро за черква Покровъ, която е въ Запорожието. И много време послѣ славихъ гусляритѣ сполуката на казацитѣ. Наведе глава Балабанъ, като усѣти предсмъртнитѣ мъжки и тихо каза: „Чини ми се, дружино, че умирамъ отъ добра смъртъ: седмина съсѣкохъ, деветина прободохъ съ копие, доста потѣпкахъ и съ коня, а колцина съ куршумъ избихъ, и не помня. Да цѣвти вѣчно руската земя!“ И улетѣ душата му.

Казаки, казаки! не давайте най-хубавиятъ цвѣтъ на вашата войска. Обиколихъ Кукубенко, едва седмина останахъ отъ сичката незамайковска четъ, та че и тѣ се отбиватъ съ голѣма мъка; а нему и дрехитѣ се окървавихъ. Сами Тарасъ, като го видѣ въ такава бѣдъ, спуснахъ се на помощъ. Но късно пристигнахъ казацитѣ: копие го удари въ сърдцето преди да отгонятъ отъ него неприятелитѣ. Тихо се наслонилъ той на рѣцѣтъ на казацитѣ, и хлуйнѣ като порой оная млада кръвъ, ката хубаво вино, кога го носатъ изъ зимникътъ слуги немарливи и сѣпнатъ се край самитѣ врата, та струшатъ скжниятъ сосудъ; разлѣе се онова вино на земята, а домакинъ дотече и хване се за главата, че го пазилъ за нѣкое добро време, ако би да даде Господъ да се види на стари години съ нѣкой приятель отъ младо време, да спомене съ него онова време, когато човѣкъ другоаче и по-добръ се весели. Обърна очи Кукубенко на околе и проговори: „Благодаря Бога! че умирамъ предъ очитѣ ви, другаре! давно бѣде животътъ по-добръ на ония, които останатъ слѣдъ насъ и да се хубавѣе, любима отъ Христа, руската земя!“ И улетѣ млада душа. Зѣхъ и ангеле на рѣцѣтъ и понесохъ икъ къмъ небото; тамъ ште да му е добръ. „Сѣдни, Кукубенко, отъ дѣсната ми страна!“ ште му рече Христосъ: „ти не издаде дружина, не направи безчестна работа, не остави никого въ бѣдъ, брани и варди Моята Церква.“ Сичкитѣ наскърби смъртта на Кукубенко. Оредявахъ казашкитѣ редове; много храбри падиѣхъ; но стоѣхъ и държехъ се казацитѣ.

Дружино!“ пакъ се провикна Тарасъ къмъ ония чети, които бѣхъ остале: „има ли оште барутъ въ паласкитѣ? остри ли сѣ сабли? не умори ли се казашка сила? не отстѣпнатъ ли казацитѣ?

„Има оште барутъ, татко; остри сѣ сабли; не умори се казашка сила; не отстѣпнатъ оште казаки!“

И казацитѣ изново налетѣхъ, като че ништо не бѣхъ загубиле.